

Искрена писменост

Ценен е езикът, той ни избира,
без него как ще си говорим? Ако
няма кой да ни събира, накрая
сами ще се поробим.

Всичко започва през девети век, със
делото свято на Солунските братя, ала
видят ли те сега човек, биха си
помислили: „Ще го отпратя!“.

Къде е великолепието на словото родно?
Ние се залъгваме със заемки и чуждици,
а българското писмо е така свободно, че
покорява всички други езици.

Не е късно да си спомним,
че история е писмеността и
завинаги да запомним, че
точно тя е искреността.

Обичаме ли родния език? Той е
дървото в нашата градина, ще се
грижим ли за него до заник?
От нас зависи ще си откъснем ли малина.

В този свят и чуден ден на културата,
писмеността, разцвета, да благодарим
на всеки, който е роден, за да брани
българската просвета.

Дорина Иванчева, VIII в клас

КОКИЧЕ

Първият ден на февруари е. От около седмица жената, продаваща кокичетата, е заела обичайното си място в началото на подлеза. Оглежда засмяна всички минувачи и протяга набръчкана ръка, здраво стискаща няколко букетчета. Никой обаче не се спира. В продължение на пет дена и аз упорито я подминавах, въпреки че кокичетата ме викаха със своя бял тъничък глас. Повтарях си: „Още е януари, рано е за кокичетата, рано е за пролет“. Аз, както всички вас, живея с идеята, че зимата е от декември до март и тя трябва да е студена, „люта“, да има сняг, виелици и поледици.

Тази година обаче зимата реши да промени стила си. Но кой не се нуждае от промяна в даден момент? Зимата е прекарала целия си живот, удовлетворявайки очакванията на хората за нея. Винаги е била еднаква – с дълга, снежнобяла коса и дрехи, ушити от студен вятър и сиви облаци. Темпераментът ѝ – безмилостен, страшен, разрушителен. Тя вечно е ходела намръщена, меланхолична и снегът – това били нейните сълзи. А сега просто е решила леко да се промени. Скъсила е дългата си коса и е вплела в нея няколко кокичета, а към дрехата си е добавила крѳпки от слънчеви лъчи. Но зимата все още си е зима. Единствено търсеше истинската си същност подобно на някое младо момиче. Никой не може цял живот да е един, а когато се променя, това значи ли, че изневерява на себе си? Хората обаче не разбираха и не възприемаха новия облик на добре познатата зима. Тя често дочуваше коментари като „Това изобщо не е зима“ или „Тази година явно няма да дойде зимата“. А тя беше точно там и ги слушаше, загледана в новата си прическа и блестяща рокля. Защо не могат да я видят? Аз обаче успях да я видя. Успях да разбера.

Днес нещо рязко ме прихвана. Вече бях тръгнала да излизам от подлеза и просто спрях. Завъртях се и се затичах надолу по стълбите. Отдалече извиках на жената, че искам три букета кокичета. Хората наоколо ме погледнаха учудено, но аз все пак купих кокичетата. Продавачката ми ги подаде и ми се усмихна. Аз се усмигнах. Зимата също ми се усмихна.

Ана Кюркчиева, X г клас

На прощаване в 2020

Зрелостникът от коронавипуск 2020 тази година не брои шумно до 12, а затворен в Стаята, скрит зад своя Прозорец, отброява дванадесетте оди от Вазовата Епопея. Той не се подготвя за изпращане в двора на любимото училище, а На прощаване се обръща Към брата си по съдба и го пита: „Помниш ли, помниш ли как преди пет години започна нашият общ път в 9. ФЕГ, как в онзи страшен и трепетен миг на новото начало се впуснахме в Борба с френския език, Помниш ли, помниш ли онази Градушка от нови френски думи и всичките предизвикателства, които като Стихии се изсипаха върху нас и ние като Опълченците на Шипка бранехме социалния си живот, защото усещяхме, че ще го загубим. Тогава започна нашата обща Делба и от гърдите на учителката ни по френски се изтръгна първият Стон от отчаяние, че няма никога да го проговорим този красив език. Дяволско време са тези пет години – толкова трудни и в същото време толкова хубави.

Сега жалим за бала си, чувстваме се Заточеници, оплакваме се, че Линее нашто поколение и привличаме вниманието към себе си с призива Елате ни вижте!, но истината е, че най-много ни липсват онези Две хубави очи, които ни развълнуваха още преди пет години и не са ни безразлични и до днес. Предлагам да свалим тази Маска на отчаянието, да престанем да се движим като Сенки, да изпусим по един Тютюн и да повярваме в онзи Сън за щастие, в който пак е Септември, всичките ни учители и по-малките ученици са в двора на нашата гимназия и ние се Завръщаме в бащината къща, където ни помнят и обичат. Моята молитва е и за онези от нас, които ще тръгнат По Европа и когато се почувстват Немили-недраги, ще знаят, че винаги могат да се върнат при Железния светилник, който осветяваше пътя ни пет години и ще го осветява и занапред.

Зрелостникът от коронавипуск 2020 е Юноша, който пише сега своето Писмо до випуските след него и знае, че някои ще го съжаляват, други ще му се радват, а трети ще са безразлични – Разни хора, разни идеали – но за него е важно, че той изпя достойно своите Моторни песни и съхрани своята Вяра, че го чакат светли и успешни дни.

Димитър Койчев, 12 г клас